

новославянскиятъ и новобългарскиятъ. Той е ималъ: 1) деветъ открити звука, които отчасти сж са сжхраниле и до днесъ: а, г, ѳ, ѳ, ѳ, и, о, оу, ѡ и з; 2) четири носови, — изъ които новославянскиятъ езикъ е усвоилъ само г (а), а въ новобългарскиятъ езикъ нѣкои отъ тѣхъ сж измѣнили вече своето първоначално произношение, — ж, ѳ, а и ѳ; и 3) двѣ глухи з и ѳ, за които говорихме вече.

Старобългарските гласни звукове, както и новобългарските, по влиянието на предшетствующата сжгласна буква, твърда или мекка, въ произношението са чуютъ двойко: а) като мекки: г, ѳ, ѳ, ѳ, ѳ, ю, и и ѳ; б) като твърди: а, о, ж, а, оу, з и з. Между едните и другите сжществува строго различие, т. е. тие противорѣчатъ единъ на други, като напримѣръ: аа и аа, вола (на волѣтъ) и вола, плотъ и плѣтъ, око (кжлбо, шаръ) и поле, локъ и лѣкъ (лѣвъ кракъ), вжжа и вжжание, горж (гора) и горѣж, лѣтъкъ (играчъ) и лѣтъць (сжрдитъ, лѣтъ), кыти и кити, лжгати и лжгость (лжгота).

Когато нашите прадѣди сж желале да придадатъ меккото на предидущата сжгласна, то тие внасяле между нея и сжгласната і (ѳ, ѳ), които сж са сжединяле съ пжрчица. Отъ така нарѣченните йотиранни букви въ новобългарскиятъ езикъ е уцѣлѣла само буквата ѳ, която са произнася въ началото на думите: іединъ намѣсто единъ, іезикъ нам. езикъ, іекнало нам. екнало и пр.), и послѣ гласните (бие нам. бие, учение нам. учение, пиене нам. пиене и пр.). Разбира са, че подобно смѣгчение са